

[Finansministeren.]

altid laa indbefattet en Formueskat. Dette kunde være nogenlunde rigtigt for en Del Aar tilbage, da Formuerne for en væsentlig Del var bundet i Jord, fast Ejendom og som Regel gav normal Afkastning. Det gælder ikke rigtig mere, ja, man kan godt sige, at det gælder slet ikke mere. De store Indkomster er ikke paa den Maade bundet til Formuen som før. Det er ganske rigtigt, at de store Indkomster i Regelen er forbundet med nogen Formuebesiddelse, men det er slet ikke proportionelt. Den Formue, der er anbragt i fast Ejendom, vil saa godt som alle Vegne give en meget ringe, i alt Fald en beskedent Indtægt. De store Indkomster kommer i Stand ved Handelsvirksomheder og lignende og ved saadant noget som Tantiømer, store Sagsførerhonorarer og Lægehonorarer og sligt, som vi kender til det, ikke mindst i de større Lande. Denne Paastand holder alt-saa ikke Stik.

Saa fremmanede det ærede Medlem Hr. P. Munch Gambettas imposable Skikkelse, og jeg tror, det ærede Medlem hellere skulde lade være dermed, saaledes som det ærede Medlem Hr. Holstein ogsaa gjorde opmærksom paa. Jeg kender ogsaa lidt til Gambetta. Var der noget, der vilde have været ham en Afsky og Rædsel, var det en Skat som den danske Formueskat. Gambetta kendte meget godt Betydningen af at holde Kapitalen til Frankrig og udvikle Frankrig til et kapitalrigt Land. Han vilde intet Øjeblik have kunnet gaa med til noget saadant. Jeg tror overhovedet ikke, man fik ret mange af det ærede Medlems radikale Meningsfæller rundt omkring i Verden til at gaa med, i alt Fald viser deres Skattepraksis det ikke.

Men naturligvis ved jeg jo saa inderlig godt, hvad Slagordet vil blive. Slagordet vil blive, at det er de store Formuer, der skal lattes, det er de rige Godsejere og rige Kapitalister, det er Millionærerne, der skal have Lettelse. Jeg beder ærede Medlemmer et Øjeblik tænke sig tilbage til den Skatteændring, der i 1925 fandt Sted i Tyskland. Man havde i Tyskland en endnu mere fantastisk Formueskat end den, vi har, en Formueskat, der paa sin højeste Sats gik op til 36 pro mille eller 3,6 pCt. Denne Skat forvoldte nu ikke saa megen Fortrød, da den kom i 1922, fordi Marken da sank med den rivende Fart, som den gjorde. Derfor blev Skatten ikke i den Grad fuldkommen ødeleggende, som den ellers vilde være blevet. Men da

Tyskland kom til Ræson og Marken blev stabiliseret, hvad gjorde man da? Ja, da nedsatte man Formueskatten til det nuværende Niveau, med en Højstesats af 7,5 pro mille i Stedet for 36 pro mille. Det ærede Medlem ved jo lige saa godt som jeg, hvordan den tyske Rigsdag er sammensat; han ved, at Flertallet i den repræsenterer ikke Millionærerne, men repræsenterer som alle Vegne Arbejderne og Mellemstands- eller Smaaakaarsfolk. Tror det ærede Medlem, at denne Skatteændring i Tyskland var fremkaldt af et Ønske om særlig at komme Millionærerne til Hjælp? Nej, den var naturligvis fremkaldt af samme Motiv som dette Lovforslag her: Ønsket om ikke at foreuleme Kapitalen i den Grad, at man gjorde Landet endnu mere kapitalfattigt, end det i Forvejen var. Meningen var at gøre Tyskland til et Land, der var til at leve i, ogsaa for større Formuebesiddere. Overhovedet tror jeg ikke, der findes den Rigsdag i Verden, som vilde lovgive med særligt Hensyn til Millionærerne. Hvor man har en blot nogenlunde forstandig og skaansom Ordning paa Formueskattens Omraade, er det af Hensyn til de almene Interesser og ikke af Hensyn til visse enkelte Personer.

Og her kommer vi jo til Kærnen i hele Sagen. Spørgsmaalet er: er det hele Samfund tjent med at holde Kapitalen borte fra Landet, jage den Kapital bort, som ikke er absolut fastbundet, og fremme Kapitalens Opspisning? Det er det Spørgsmaal, som Tyskland og andre Lande har besvaret med Nej; og det er det Spørgsmaal, som de ærede Medlemmer besvarer med Ja. Virkningen vilde blive Kapitalfattigdom, Afhængighed af Udlandets Kapitalmarked, stadigt Svind i Landets i Erhvervene anbragte Kapital og Svind baade i Statens og i Kommunernes Finanser. Nu sagde det ærede Medlem Hr. P. Munch jo nok, at de større Formuer trives saamænd rigtig godt her i dette rare Land, og det ærede Medlem Hr. Borghjerg, som i Regelen svinger sig op til højere Flugt end det ærede Medlem Hr. P. Munch, havde det poetiske Billede, at vi skulde se paa Maagerne: naar man tog Æggene fra Maagerne, lagde de blot saa mange desto flere. Jeg tiltro nu Maagerne saa megen Forstand, at de nok, naar deres Æg stadig bliver taget fra dem, søger sig andre Reder. Det tror jeg ikke er at overvurdere Maagernes Intelligens, i alt Fald ved jeg, at Menneskenes Intelligens strækker til dertil. Man faar ikke Formuerne til at